

nutí nejvyššího soudu ze dne 9. prosince 1926 Rv I 642/26, čís. 6557 sb. n. s. na rozhodnutí nejvyššího soudu ve Vídni ze dne 10. května 1911 Rv III 166/11 čís. 1429 sb. Now. Oprávnění žalobkyně k žalobě podle § 61 knih. zák. neuhasl odprodejem nemovitosti, poněvadž žalobkyně zůstala poškozenou ve svém knihovním právu, obdržela od kupitelů následkem neplatného vkladu, o němž se výslovně zmínila při kupu, jak kupitelé sami udali, o 7.000 Kč méně na kupní cenu a má právní zájem na tom, by neplatný vklad byl v pozemkové knize vymazán, by pak mohla uplatňovati proti kupitelům nemovitosti nárok na zaplacení částky kupní ceny 7.000 Kč buď ze smlouvy s nimi učiněné, nebo z obohacení (§ 1435 obč. zák.).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání, mimo jiné z těchto

#### d ů v o d ů :

Co se týče legitimace žalobkyně k žalobě ve smyslu § 61 knih. zák., nemá dovolací soud příčiny odchýliti se od dosavadní své judikatury, a poukazuje se proto dovolatelka v té příčině na odůvodnění obsažené v rozhodnutí čís. 6557 sb. n. s. Vývody její nemohou zvrátiti ani názor odvolacího soudu, že žalobkyně byla ve svém knihovním právu poškozena i po odprodeji nemovitosti, poněvadž obdržela od kupitelů následkem neplatného vkladu o 7.000 Kč méně na kupní cenu. Jak dovolatelka sama připouští, převzali kupitelé spornou pohledávku na srážku kupní ceny, a potvrdila žalobkyně, že tímto převzetím pohledávky a zaplacením další částky byla vyrovnána. Poněvadž tento předpoklad dostačil pro žalobní žádost ve smyslu § 61 knih. zák., která jest řízena na plnění, nebylo třeba, jak učinil odvolací soud, obírat se ještě tím, zda žalobkyně má právní zájem na tom, aby neplatný vklad byl vymazán, aby mohla uplatňovati svůj nárok proti kupitelům. Jsou proto vývody, ve kterých dovolatelka napadá právní názor, vyslovený odvolacím soudem v tomto směru, bezpředmětné. Nesprávným jest její názor, že kupní smlouvou, ana sporná pohledávka byla převedena na kupitele se všemi dotyčnými poměry, uhasla veškerá práva žalobkyně, a tedy i domnělé zkrácení. Šlo o přenesení povinností, nikoliv práv, která z pohledávky měla jen žalovaná jako věřitelka, ovšem v předpokladu, že pohledávka jest po právu.

#### Čís. 11862.

**Pokud vlastník neučiní hospodářské opatření, jímž přestává spojení příslušenství s věcí hlavní, zůstává poměr příslušenství zachován.**

**Pouhé prohlášení dlužníka k výkonnému orgánu, by krávu zabavil, nelze pokládati za hospodářské opatření, jímž bylo přerušeno hospodářské spojení krávy s usedlostí, na níž byla kráva chována. Toto spojení nebylo přerušeno ani zabavením.**

(Rozh. ze dne 8. září 1932, R I 599/32.)

Dlužník navrhl, by byla podle § 252 ex. ř. zrušena exekuce na krávu, odůvodniv návrh tím, že zabavená kráva jest příslušenstvím nemovitosti. Soud první stolice návrhu vyhověl a exekuci zrušil. Důvody: Podle sdělení obecního úřadu v B. má hospodářská usedlost povinné strany výměru 4 ha 52 a a 75 m<sup>2</sup>, na kteréž chová dlužník 7 kusů dobytka, 3 krávy a 4 telata. Podle posudku znalce při této zjištěné výměře pozemků jest potřebí nejméně 4 až 5 krav k řádnému provozování hospodářství a, kdyby povinná strana měla jen dvě krávy, nedalo by se mluvit vůbec o řádném hospodářství, naopak celkový stav dobytka v hospodářství dlužníkově jest menší, než by měl býti. § 252 ex. ř. ustanovuje, že exekuce na příslušenství nemovitosti jest možná jen s nemovitostí samou. Vzhledem k ustanovení § 296 obč. zák. pokládá se dobytek k nemovitému statku náležející potud za nemovité věci, pokud ho k dalšímu řádnému provozování hospodářství jest potřebí. Jest proto v souzeném případě považovati zabavenou krávu za příslušenství hospodářské usedlosti dlužníkovy a bylo proto exekuci ve smyslu § 252 ex. ř. zrušiti jako nepřipustnou. Rekursní soud zamítl návrh dlužníka na zrušení exekuce. Důvody: Není pochybností, že kráva, o niž jde, vzhledem k všem okolnostem soudcem náležitě vyšetřeným byla by v zásadě příslušenstvím statku povinné strany (§ 296 obč. zák.) a v důsledku toho po rozumu ustanovení § 252 ex. ř. samostatně nezabavitelná. V projednávaném případě však jest tu důležitá okolnost pro posouzení věci, přípustnosti exekuce na krávu, na kterou však první soudce nebral zřetel, pokládaje ji neprávem za nerozhodnou. Podle udání vymáhající strany dlužník sám při výkonu exekuce na dotaz výkonného orgánu prohlásil, aby pro pohledávku vymáhající strany byla zabavena kráva. Jest sice pravda, že při výkonu exekuce musí se k příslušenství přihlížeti z úřadu bez ohledu na návrhy stran, avšak tím není ještě dotčeno právo dlužníka, vlastníka usedlosti, ve smyslu ustanovení § 294 obč. zák., jež tu uplatnil, na což správně vymáhající strana poukazuje. Není pochybností o tom, že povinná strana oním prohlášením dala výslovně na jevo, že nechce a nepokládá krávu již za příslušenství svého statku a, že jí používá na částečnou úhradu dlužné pohledávky. Dlužník jako vlastník statku zbavil výslovně a závazně krávu povahy příslušenství a nemůže jednostranně své prohlášení v tom směru měniti. Za tohoto stavu věci jest zřejmo, že byla kráva právem zabavena, že samostatná exekuce na ni je přípustná a že se již nelze povinné straně s úspěchem dovolávati ustanovení § 296 obč. zák. a § 252 ex. ř.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

#### D ů v o d y:

Soud první stolice správně uznal na zrušení exekuce, ana podle šetření zabavená kráva jest příslušenstvím nemovitosti. K této okolnosti musí soud přihlížeti z úřadu. Dlužník sice může jako vlastník podle § 294 obč. zák. určit, by ty které věci byly příslušenstvím nemovitosti a může je tomuto jejich určení zase odejmouti, buď jich prodejem nebo jiným způsobem. To se však musí státi vezdy nějakým opatřením hospodářským, kterým přestává spojení příslušenství s věcí hlavní. Po-

kud však vlastník takové opatření neučiní, zůstává poměr příslušenství k věci zachován. Pouhé prohlášení povinného k výkonnému orgánu, by krávu zabavil, nelze pokládati za hospodářské opatření, jímž bylo přerušeno hospodářské spojení krávy s usedlostí, na níž byla kráva chována, neboť ani zabavením nebylo toto spojení přerušeno. Právem proto soud první stolice pokládal dlužníkovu prohlášení za nerozhodné a exekuci zrušil jako nepřípustnou podle § 252 ex. ř.

### Čís. 11863.

**Zaměstnanec není oprávněn, by odpíral výkon práce, kterou jest podle pracovní smlouvy povinen konati a která mu byla přidělena, jen proto, že není srozuměn s tím, jak tato práce má být odměněna.**

**K neoprávněnému zanechání práce podle § 82 f) živn. řádu stačí, odepřel-li zaměstnanec bezdůvodně třebas i jen jednou vykonati určitou práci.**

(Rozh. ze dne 8. září 1932, Rv I 879/31.)

Žalobce byl soustružníkem v závodě žalované firmy, kde byl též předsedou závodního výboru. Ježto žalobce odmítl konati přidělenou mu práci, byl propuštěn. Závodní výbor žalované firmy podal stížnost proti propuštění, rozhodčí komise však vyslovila, že, an žalobce byl propuštěn ze služeb žalované firmy z důvodu § 82 písm. f) živn. řádu, nebylo k jeho propuštění třeba souhlasu rozhodčí komise podle zákona o závodních výborech. Žalobu, již se domáhal žalobce na žalované, by bylo uznáno právem, že výpověď jest neplatná a neúčinná a že jest žalovaná firma povinna pokračovati ve služebním poměru se žalobcem a zaplatiti mu mzdu, procesní soud první stolice zamítl.

**Důvody:** Soustružnický mistr František Z., který sám rozhoduje v soustružně závodě žalované firmy o tom, zda se má určitá práce provésti ve mzdě, či jako práce úkolová, přidělil o 10. hodině dopolední žalobci ve mzdě opravu žentouru s tím, aby vzal žalobce opravu hned do práce. O 1/2 12. hod. dop. žalobce ještě na opravě žentouru pracovati nezačal a k otázce mistra Z-a, proč tak dosud neučinil, prohlásil, že chce, by mu napsal na práci tuto úkolku. Mistr Z., prohlásiv, že, ač k tomu není povinen, přece mu na práci tuto úkolku dá, by hned začal, úkolku napsal a ještě před polednem ji žalobci donesl. Žalobce však, který vůbec na opravě žentouru pracovati nezačal, prohlásil, že za stanovenou cenu 15 Kč úkolku dělati nebude. Když na to mistr Z. žádal o vrácení úkolky a provedení opravy žentouru ve mzdě, prohlásil žalobce, že opravu žentouru ve mzdě dělati nebude a také na opravě pracovati nezačal. Z výpovědi svědka Z-a vyplývá, že oprava žentouru patří mezi t. zv. práci produktivní (t. j. práci konanou na zakázku), která se provádí v závodě na úkolku, pokud jest na ni ceník, jinak ve mzdě, že oprava žentouru ve mzdě měla být vykonána, poněvadž ceník na opravu žentouru (přesně řečeno cena opravy žentouru) stanoven není, a že tudíž svědek neměl ani právo opravu žentouru úkolku přidělit a že tak učinil jen k žalobcově žádosti. Týmž svědkem — v souhlasu s ustanovením odst. 10 dodatků ke kolektivní smlouvě ze dne 13. čer-